

tror jeg næsten, jeg kan sige det ærede Medlem, hvad Oplysningerne vilde have gaaet ud paa med Hensyn til det specielle Punkt, han omtalte. Det er ret almindelig bekendt — og det ærede Medlem, som jo er en kyndig Mand og følger med den Art Forhold, ved det sikkert ogsaa godt nok —, at Chokoladeskatten har svigtet i Norge, og en af Hovedaarsagerne til dens Svigten er ganske sikkert netop dette, at man har udskilt Kogechokoladen. Det protesterede jeg imod i sin Tid, da man ønskede noget lignende herved, fordi det var ganske klart, at hvis man gjorde det, vilde den i Forvejen vanskelige Kontrol slet ikke kunne gennemføres, og saa vilde Resultatet blive, at alt for meget af det, der skulde beskattes, gik fri.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har allerede omtalt det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Idé om at have et fast skattefrit Beløb i Stedet for den Regel, vi har for Folk, der har Hotelophold. Jeg skal her blot, supplerende hvad det ærede Medlem Korsgaard sagde, erindre om, hvad den historiske Oprindelse var til Regelen om Lempelse for dem, der bor paa Hotel. Det var Hensynet til de Handelsrejsende og andre, som i Forretningsøjemed maatte bo paa Hotel, saa længe som de skulde afgøre deres Forretninger — det var dette Hensyn, der gav Anledning til Bestemmelsen, og det er ganske rigtigt saadanne, man særlig tager Sigte paa. De, der bor paa Hotel og drikker deres Morgenkaffe der, men nyder deres øvrige Forplejning ude omkring i Byen — ja, de kan være meget brave og honnerte Mennesker, men der er ikke nogen særlig Interesse i at hjælpe dem, for det er en ganske ubetydelig Beskatning, der vil falde paa dem, og det var jo slet ikke paa et saadant Forbrug, man tog Sigte ved den paagældende Foranstaltning. Hvis vi indførte den Regel, som det ærede Medlem vil have indført, saa vilde vi gøre Bestemmelsen illusorisk for dem, som det gælder om at hjælpe, nemlig Handelsrejsende og andre, der for deres Forretnings Skyld, i deres Arbejdes Medfør maa bo paa Hotel og nyde hele deres Forplejning der.

Det ærede Medlem betivlede, at jeg har foreslaaet den Nedsættelse i Spiritus-skatten, som jeg gennemførte i Fjor, af Hensyn til Smugleriet. Jeg gjorde det af to Hensyn — og det berørte jeg for øvrigt for et Øjeblik siden her —, Skatten var blevet saa høj, at den dels fiskalt var blevet mindre virksom, dels fremmede Smugleriet. Det var de to Grunde. Men det ærede

Medlem kan være vis paa, at det med Smugleriet var intet Skalkeskjul, det var i høj Grad en Realitet, og det har ogsaa kunnet mærkes, at Nedsættelsen af Skatten har haft nogen Betydning i saa Henseende. Det er nemlig relativt dette med Smugleriet. Smuglerne er for en stor Del en international Organisation med lokale Forbindelser i alle Lande, de svæver som Falke oppe i Luften og spejder: Det er en risikabel Forretning, vi driver, men hvor kan vi nu drive den med størst Udbytte, det vil sige, hvor er Spiritus-skatten højst? Det er særlig saadanne Lande, de kaster sig over. Og dèr var nu Danmark kommet i Toppen; det var det, der gjorde, at Smugleriet saa stærkt havde taget Overhaand her. Vi var blevet et Yndlingsobjekt for Smuglerne.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard endte med nogle Bemærkninger om en Afbildning af mig i et Vittighedsblad, hvor jeg havde et listigt og snedigt Fysiognomi, fordi jeg spejdede efter disse fordømte Penge; det var det, min hele Stræben, skulde gaa ud paa: at se at faa fat i 25-Ørerne — han hører Lyden af Penge! Ja, han hører Lyden af Penge — det er en Finansminister nødt til at lytte efter, han maa se, hvor han kan skaffe disse Penge. Men det er nu ikke saa materiel og saa ligefrem en Sag, som det ærede Medlem tror. Jeg har taget, tør jeg sige, virksom Del i Arbejdet paa den sociale Lovgivning her i Landet i mere end en Menneskealder. Det var de Sager, der først og fremmest drog mig ind i det politiske Liv, og de har bevaret min Interesse. Jeg har derfor ogsaa sat det ind, jeg kunde, paa, at i den Regering; jeg var Chef for, skulde den sociale Lovgivning bevares og udvikles. Den skulde bevares ogsaa derved, at skadelige Udvækster, der truede med at kompromittere visse Dele af den, blev bortskaaret. Dette er sket ved Reformen af Arbejdsløshedsforsikringen, og den er udviklet ved, at der er indført nye sociale Forsikringsarter, overfor kroniske syge, overfor Invalider og ved, at Aldersdomsforsørgelsen er blevet omformet til en Aldersrente med betydeligt videre Omfang og med faste Sats, med fuld Bevidsthed fra min Side om, at dette ikke var en Spareforanstaltning, men en Foranstaltning, der i det hele taget vilde koste mere for Statskassen, men det var en social Foranstaltning af den største og mest gennemgribende Betydning.

Nu er det en given Ting, at i statsfinansielle Nedgangstider staar de sociale Reforme i Fare. Det er jo dem, der sluger en saa uforholdsmæssig stor Del af Pengene,